

پرتاب‌های هوایی غزه - فقط یک پرده دود

از ۳ مارس ۲۰۲۵، اسرائیل محاصره کامل نوار غزه را اعمال کرده است، جایی که ۲.۳ میلیون نفر، که اکثرشان کودکان هستند، زندگی می‌کنند. وزیر دارایی بزالل اسموتریچ اعلام کرد: “حتی یک دانه گندم وارد غزه نخواهد شد.” این اظهارنظر به یک سیاست نسل‌کشی تبدیل شد. در ماه‌های بعدی، این منطقه به قحطی مرحله ۵، فاجعه‌بارترین سطح طبقه‌بندی شده توسط طبقه‌بندی یکپارچه امنیت غذایی (IPC) فرو رفت.

تا جولای ۲۰۲۵، بیمارستان‌های غزه از داروهای بیهوشی و غذا خالی شده بودند، پزشکان از گرسنگی حین عمل جراحی غش می‌کردند و ده‌ها کودک از گرسنگی جان باخته بودند. دکتر فادی بورا، جراح غزه‌ای، پس از یک شیفت ۱۲ ساعته با شکم خالی نوشت: “ما دیگران را درمان می‌کنیم در حالی که خودمان نیاز به درمان داریم.” این یک اختلال جنگی نیست - این گرسنگی عمدی است که به عنوان یک سیاست به کار گرفته شده است.

پرونده حقوقی: نقض‌های آشکار توسط اسرائیل

به عنوان قدرت اشغالگر، اسرائیل طبق ماده ۵۵ کنوانسیون چهارم ژنو از نظر قانونی موظف است تأمین غذا و تجهیزات پزشکی را تضمین کند. در عوض، تمام کمک‌های ورودی به غزه را مسدود، بمباران و کنترل کرده است.

بر اساس حقوق بین‌المللی بشردوستانه عرفی، گرسنگی دادن به غیرنظامیان به عنوان روش جنگی یک جنایت جنگی است (اساسنامه رم، ماده ۸(۲)(ب)(XXV)). همچنین نقض جدی ماده ۳ مشترک کنوانسیون‌های ژنو است که “خشونت علیه جان و جسم”، از جمله اقداماتی که با محرومیت باعث مرگ می‌شوند، را ممنوع می‌کند.

اسرائیل همچنین در حال سرپیچی از اقدامات موقت صادر شده توسط دیوان بین‌المللی دادگستری (ICJ) در ژانویه و مارس ۲۰۲۴ است که آن را ملزم به اجازه دادن به ورود کمک‌های بشردوستانه و جلوگیری از اقداماتی که به نسل‌کشی کمک می‌کنند، کرده بود. این اقدامات الزام‌آور هستند. اسرائیل آشکارا آن‌ها را نادیده گرفته است.

مسئولیت بین‌المللی برای حفاظت

فراتر از تعهدات اسرائیل، تمام کشورهای عضو سازمان ملل متحد به کنوانسیون نسل‌کشی پایبند هستند که جلوگیری از نسل‌کشی را الزامی می‌کند - نه صرفاً مجازات آن پس از وقوع. حکم دیوان بین‌المللی دادگستری در پرونده بوسنی علیه صربستان در سال ۲۰۰۷ این وظیفه را تأیید کرد: دولت‌ها می‌توانند مسئول شناخته شوند اگر در زمانی که توانایی مداخله داشتند، اقدامی نکنند.

چارچوب مسئولیت حفاظت (R2P) این موضوع را تقویت می‌کند: هنگامی که یک دولت یا تمایلی به حفاظت از جمعیت خود ندارد یا قادر به آن نیست - یا بدتر از آن، خود مرتکب جنایت است - جامعه بین‌المللی باید اقدام کند. در غزه، جهان اقدام نکرده است. بلکه آن را ممکن ساخته است.

جدول زمانی مهم است: هیچ پرتاب هوایی از مارس تا جولای ۲۰۲۵

تصحیح یک سوءتفاهم رایج مهم است: از مارس تا جولای ۲۰۲۵ هیچ پرتاب هوایی انجام نشد. در ماه‌های اولیه و بحرانی محاصره اسرائیل - زمانی که شرایط قحطی به سرعت بدتر شد - اسرائیل از مجوز دادن به هرگونه پرتاب هوایی خودداری کرد و اکثر کشورها از این تصمیم پیروی کردند.

فقط در ۲۷ جولای ۲۰۲۵، تحت فشار عظیم بین‌المللی و پس از اینکه تصاویر کودکان لاغر و بیمارستان‌های فروپاشیده غیرقابل انکار شد، پرتاب‌های هوایی از سر گرفته شد. این یعنی در ۱۴۴ روز اول محاصره، هیچ تحویل هوایی کمکی انجام نشد.

پرتاب‌های هوایی مستند از ۲۷ جولای ۲۰۲۵

سوابق موجود نشان‌دهنده موارد زیر است:

تاریخ	کشورهای درگیر	مقدار کمک	نوع هواپیما (در صورت مشخص)
۲۷ جولای ۲۰۲۵	اردن، امارات	۲۵ تن	مشخص نشده
۳۱ جولای ۲۰۲۵	احتمالاً اردن، امارات	۴۳ بسته کمکی	مشخص نشده
۱ آگوست ۲۰۲۵	اسپانیا، فرانسه، آلمان، مصر، اردن، امارات، اسرائیل	۱۲۶ بسته (~۵۷ تن)	ترکیبی: C-130 و A400M تأیید شده

این تحویل‌ها - با وجود مشارکت چندین کشور و هواپیماهای مدرن - همچنان به شدت ناکافی هستند. سازمان ملل تخمین می‌زند که روزانه ۲۰۰۰ تا ۳۰۰۰ تن برای تأمین حداقل استانداردهای بشردوستانه در غزه مورد نیاز است. ۵۷ تن تحویل شده در ۱ آگوست کمتر از ۳ درصد این نیاز را تشکیل می‌دهد.

پل هوایی برلین در برابر پرتاب‌های هوایی غزه: مقایسه‌ای واقعی

عملیات	پروازها/روز	تن/روز	مدت کل	هواپیماهای استفاده شده
پل هوایی برلین (۱۹۴۸-۴۹)	~۵۴۱	~۴۹۷۸	۱۵ ماه	C-47 (۳.۵ تن)، C-54 (۱۰ تن)، آورو یورک
پرتاب‌های هوایی غزه (۲۰۲۵)	~۲-۴ (فقط از ۲۷ جولای)	۲۲-۵۷ (اوج)	۱ هفته (در حال انجام)	C-130، A400M (ظرفیت بار تا ۳۷ تن)

با وجود هواپیماهای مدرن و لجستیک برتر، پرتاب‌های هوایی غزه همچنان ژست‌های نمادین هستند، نه مداخلات استراتژیک. پل هوایی برلین ۲.۲ میلیون نفر را بیش از یک سال با هواپیماهای قدیمی‌تر و کوچک‌تر در محیط پس از جنگ پشتیبانی کرد. جمعیت غزه تقریباً مشابه است، اما پاسخ بین‌المللی به مراتب کوچکتر است، با وجود توانایی‌های بسیار بیشتر.

چرا این مهم است: پرتاب‌های هوایی یک پرده دود هستند

تضاد این موضوع محکوم‌کننده است. در برلین، جهان یک ابرقدرت را به چالش کشید تا یک شهر را نجات دهد. در غزه، جهان با یک قدرت منطقه‌ای همراهی می‌کند تا جایی که به همدستی می‌رسد.

پرتاب‌های هوایی امروز نه به عنوان راه‌حل‌های واقعی، بلکه به عنوان ابزارهای روابط عمومی عمل می‌کنند - راهی برای دولت‌های غربی برای آرام کردن خشم داخلی بدون مواجهه مستقیم با محاصره اسرائیل. آن‌ها یک پرده دود هستند، نه یک استراتژی.

دیوان کیفری بین‌المللی و دیوان بین‌المللی دادگستری خواهند پرسید: آیا به اندازه کافی انجام شد؟

حسابرسی قانونی فرا خواهد رسید. هنگامی که دیوان کیفری بین‌المللی (ICC) و دیوان بین‌المللی دادگستری (ICJ) قحطی در غزه را ارزیابی کنند، خواهند پرسید:

“آیا به اندازه کافی انجام شد و آیا می‌شد زودتر کارهای بیشتری انجام داد؟”

پاسخ این خواهد بود:

بسیار کم. بسیار دیر. و به عمد.

- بسیار کم: کمک‌های تحویل شده بخشی از آنچه ممکن بود، حتی با هواپیماهای مدرن و هماهنگی بین‌المللی.
- بسیار دیر: این کار فقط پس از اوج گرفتن خشم جهانی آغاز شد، و پس از آنکه قحطی به سطوح فاجعه‌بار و غیرقابل بازگشت رسیده بود.

این حکم نه تنها اسرائیل را محکوم خواهد کرد. بلکه دولت‌هایی را که این جنایت را ممکن ساختند، درگیر خواهد کرد:

- ایالات متحده، برای محافظت دیپلماتیک از اسرائیل و تأمین تسلیحات
- آلمان، برای جلوگیری از زبان آتش‌بس و صادرات کالاهای نظامی
- بریتانیا، برای ارائه کمک‌های نمادین در حالی که از به چالش کشیدن محاصره خودداری کرد
- و دیگرانی که اجازه دادند گرسنگی به یک استراتژی تبدیل شود.

تاریخ آن‌ها را تبرئه نخواهد کرد

در سال ۱۹۴۸، جهان بزرگ‌ترین پل هوایی بشردوستانه تاریخ را سازماندهی کرد. در سال ۲۰۲۵، اجازه داد کل جمعیتی از گرسنگی بمیرد و پرتاب‌های هوایی نمادین را فقط پس از پر شدن صفحه‌ها و خطوط زمانی از تصاویر کودکان لاغر ارائه داد.

حسابرسی فرا خواهد رسید - در دادگاه‌ها، در آرشیوها، و در قضاوت نسل‌های آینده.